

Розділ 1. Бурхливе розставання

Вечірню тишу старого двору не тривожив навіть вітер. Сутінки вже оповили простір, а яскраві ліхтарі прийняли у сонця свою нічну естафету. Жовте листя під деревами, що насипалось за день, дарувало відчуття затишку й спокою та вранішню роботу двірникам.

Раптом десь гучно стукнули балконні двері й миттю почулись звуки гарячої сварки між чоловіком та жінкою. Літня леді, з цікавістю схилилась зі свого балкона, щоб помилуватись черговою суперечкою сусідів, поверхом нижче. Дама навіть зняла з шиї чисельні прикраси, щоб ті не заважали дивитись захопливий серіал наживо.

В цьому будинку навіть балконні вікна не перешкоджали милуватись цікавими діями. Адже на фасаді споруди красувалась табличка з написом «Історична пам'ятка», а значить мерія забороняла спотворювати її будь-якими перебудовами. Не секрет, що майже кожна будівлю в цьому районі столиці прикрашали подібні нагадування та невеличкі барельєфи, що свідчили про колишнє проживання тут відомих людей.

Ось тільки наразі було вже не до історичних спогадів, бо чоловік вчепився в шию жінки обома руками й почав душити. А та відчайдушно відбивалася й намагалась знайти порятунок. Спостерігачка вирішила не ризикувати життям сусідки та щосили заволатала:

– Викличте хто-небудь поліцію, а заодно й швидку!

Дивно, що жінка командирським голосом давала настанови іншим замість того, щоб просто використати телефон, який тримала в руці.

Треба сказати, що вся ця несамоविта вечірня метушня відбувалася в елітному будинку, вище Хрещатика, далеко не вперше. І хоч кілька театрів знаходились зовсім поруч, абсолютно не обов'язково було турбуватись про квитки та місце в ложі. Достатньо вийти на балкон власної квартири та насолоджуватись вечірнім повітрям і театральним дійством, котре безплатно демонстрували сусіди.

Ось жінці все-таки вдалося вирватись з міцних рук сивочолого красеня

й кинутись в глибину кімнати, та він не побіг за нею, а лише закричав:

– Пішла геть, заучена паскудо! Я тебе бачити більше не хочу. І за речами не приходь, бо не впусчу! Проп'ю я твої шуби та й край...

Далі події стали нецікавими, адже головні герої зникли з поля зору, а в сутінках чутно було лише віддалений шурхіт тисяч авто, що мчали центральною вулицею столиці. Але здається саме час ближче познайомитися з дійовими особами недавньої сімейної драми, що обійшлася без втручання правоохоронних органів.

Струнка висока жінка, років тридцяти, неквапливо йшла вулицею та змахувала сльози з гарного обличчя, зі спотвореним макіяжем. Періодично вона тяжко зітхала й вище підіймала комір плаща, а її гарним довгим волоссям грався осінній вітер.

Недавній Отелло, що вигнав жінку з дому, гордо глянув на себе у велике дзеркало й театралью закинув пасмо шикарного сивого волосся. Потім він наче згадав щось та в пошуках заметушився по оселі. Задоволено схопив свій мобільний і вийшов у передпокій. Там начепив потерту замшеву куртку, лаковані туфлі й обережно огорнув теплим шарфом шию. Це він робив підсвідомо багато років підряд, щоб вберегти свій голос. Адже перед нами, у всій красі стояв не хто інший, як заслужений артист одного з провідних театрів столиці – Остап Загорський.

Правда наразі він «трохи хворів» на свою традиційну хворобу... Актор скривився від страшного головного болю – відлуння вчорашнього корпоративу. Туди його запросили невідомі люди та ще й за маленький гонорар. З того часу, як головний режисер, за систематичне пияцтво відправив Загорського в «запасні» та інколи давав халтуру озвучки, про шикарне життя мріяти не виходило.

Залишалось лише згадувати яскраві роки, коли Остап не міг спокійно покинути дім і вийти на вулицю. Фанатки та репортери просто розривали його на шматки. Тоді доводилося користуватись службовим автомобілем або ховатися під грим. Та й це не допомагало, бо дівчатка так хотіли отримати автограф свого кумира, що днями чекали біля під'їзду. Вони годинами ховались десь поблизу, й намагалися хоча б доторкнутись, поцілувати або відірвати шматочок його знаменитого

шарфа...

Від подібних думок актор сумно посміхнувся та вже зайшов до улюбленого бару, щоб хоч якось втамувати головний біль та смуток спустошеного серця.

Розділ 2. Вона

А його вигнанка, чи точніше – викладачка факультету історії й археології Лілія Кошель вже зайшла до іншого старого двору на вулиці Лютеранській.

Цей двір вона знала з народження, тобто з тих самих часів, скільки себе пам'ятала. Та здавалося це місце зовсім непідвладне часу. Ну, може будинок перефарбовували кілька разів, та спилювали гілки старих дерев. Але за роки життя з Остапом Загорським їй було не до таких спостережень.

Навіть зараз вона не могла прогнати гидку думку, що весь проведений з ним час залишалася лише коханкою. Тобто в сучасному світі це називають цивільним шлюбом. Але ж, фактично, вони майже десять років були одне одному ніким. Звісно Лілія довго сприймала їх стосунки, як шалене кохання. Але відомий актор часто повертався додому через кілька днів, в помаді всіх кольорів. Та жінка дбайливо віддавала до хімчистки гори його костюмів і плащів, а потім все починалося спочатку.

Коли померла її мама, Остап якийсь час був людиною і майже не гуляв та не пив. Адже з життя пішла його вчителька – народна артистка Лада Зоріна. Коли в неї раптово виявили пухлину, Остап знаходився на піку своєї слави та навіть не пошкодував для лікування наставниці престижної премії, яку щойно отримав. Але доля виявилась неблаганною, бо ніякі заморські лікарі не змогли врятувати маму.

Красуня прочинила важкі двері під'їзду та підійшла до ліфта, але й тут їй сьогодні не щастило, бо на кабіні висів папірець: «Не працює!» По широких сходах хтось спускався вниз пішки. Це виявилася стара дама, з карликовим пінчером на руках. В погано освітленому під'їзді жінка впізнала Лілю та привіталась, а песик навіть обгавкав, чи може теж

сказав по-собачому щось приємне. В голові бідолашної промайнула думка: «Краще б мене зараз ніхто не бачив». Та через неробочий ліфт, на східцях обов'язково ще хтось зустрінеться.

Дивно, але Лілія самотньо піднялася на високий третій поверх, що в сучасних будинках міг би слугувати, як мінімум, п'ятим. Знову тяжко зітхнула й натиснула дзвінок «родового гніздечка». Наразі в ньому самотньо жив її старенький батько – професор мистецтвознавства Святослав Кошель. Лілія знала, що треба почекати, адже він працював у себе в кабінеті, в самій дальній кімнаті, та й ніжки все частіше підводили його.

Ось вона почула за дверима шурхіт татових улюблених капців і ніжно посміхнулася. Чоловік глянув у двірне вічко й миттю відчинив.

– Донечко моя, вітаю! Який же я радий... – пропустив старенький всередину своє дитя та глянув на її лице. Лілія хотіла, щоб він не помітив, бо власний зір у тата був дуже поганий. Але потужні діоптрії зробили свою зрадницьку справу.

Після смерті дружини професор так і не кинув свою активну наукову діяльність, та окрім лекцій в університеті часто допомагав з аналізом археологічних знахідок і консультував тих, хто пише дисертації. «Ну, а навіщо тоді жити, якщо не працювати?» – саме так він коментував свій старечий невгамовний шлях.

Лілія щиро обійняла батька й відчула полегшення:

– Привіт, тату! Не чекав? А я, як кажуть, з речами. Хоча й без речей! Той клятий алкоголік остаточно прогнав мене.

– Слава тобі, Господи! – навіть перехрестився професор. – Я все-таки дожив до цього світлого дня. Думав, що не зможу, але ж дожив! А що в тебе з личком, доню?

– Наслідки бурхливого розставання! Та нічого. Зате це вже точно все! Він сам сказав, що не впустить мене навіть за речами й шуби проп'є. Пити ж на щось йому треба. В цьому він мастак! – вище підняла комір кофтинки донька, бо вже залишила плащ у передпокої.

– Та нехай він з тієї випивки згорить! Ану, зажди. Що це в тебе таке? – взявши дочку за підборіддя, обережно вліво-вправо покрутив її головою старий і побачив на шії гематоми. – Ну все! Добігався твій акторишка до тюрми. Я дзвоню своєму адвокату, зараз поїдете зафіксувати сліди.

Лілія тяжко опустила в улюблене батькове крісло, в якому вона виросла. Поклала руки на підлокітники й прикрила очі.

– Нічого не треба, тату. Живою пішла і слава Богу. Бо інколи він тепер напивається до чортиків та зовсім себе не пам'ятає. Я раніше не боялась, а сьогодні він сам себе перевершив! – зітхнула жінка.

Старий професор був дуже збентежений станом дочки, але радісна звістка далася взнаки й він з розмаху всівся поруч на стілець.

– Донечко! Та не жалкуй ні за чим. Речі – то все наживне. Але всіх цих років, що ти віддала супостату, не повернути й страшенно жаль.

– Ну, це вже не виправити, тату. А ще пропиту мамину тіару я йому ніколи не прощу. Виміняв на випивку й оком не зморгнув, а казав, що вона його цариця-Клеопатра...

Наразі доросла донька, в рідному домі, поруч з єдиною найдорожчою людиною зовсім розм'якла та залилася гіркими сльозами. Вона хотіла б стриматись, але не вийшло. А старий професор лагідно погладив доньку по плечах, що здригались:

– Ну, поплач-поплач. Нехай воно все вилізе з тебе назавжди, щоб нове життя розпочинати. Я постелю у твоїй кімнаті, вона зачекалася. Зараз наберу до ванної водички та заварю чай. Мені тут з Індії передали - гарний заспокійливий.

Старий професор почвалав дбати про доньку та в душі щиро радів, що життя набирає якихось нових обертів.

Розділ 3. Він

Секретарка головного редактора одного відомого Паризького видання, мсьє Анрі де Бежара, просто влетіла до його кабінету й скрикнула:

– Шефе, Ви тільки подивіться що там робиться на площі Республіки! Але я навіть не про це... Тримайте телефон, Вас терміново...

– Мадмуазель Колет! Чого Ви завжди так імпульсивно реагуєте на новини? Ви ж не перший день працюєте в пресі? – спокійно пронизав очима дівчину бос, сидячи у своєму високому кріслі.

– Та візьміть же, будь ласка, слухавку! – аж пританцьовувала дівчина й навіть не збиралась заспокоюватись.

– Добре, вже добре! – поклав на спеціальну підставку на столі свою улюблену сигару де Бежар. – А хто це?

Але Колет лише мовчки похитала голівкою й подала телефон так, наче на іншому кінці був сам президент.

– Слухаю! – спокійно відізвався керівник. – Що? Якого біса ти туди поперся? Ти ж у відпустці, чорт забирай!

Дівчина відійшла вбік та лише ствердно закивала головою:

– А я Вам про що, босе? Чого ти така імпульсивна?

Де Бежар навіть встав. Його огрядне тіло, в гарному дорогому костюмі зараз знервовано сіпалось, бо він кричав:

– Жане, в останній раз тебе питаю: що ти там забув? Чому взагалі не засмагаєш десь на пляжі в Сен-Тропе? Тобто, все уже в порядку? Не розумію. А, тобі вже надали медичну допомогу! Бери таксі й щоб духу твого там не було, чуєш?

Головний редактор знову звалився в улюблене крісло та збуджено додав:

– Колись він мене доб'є. Ну чого, питається, не відпочивати? Тільки-но виліз з того світу й знову його тягне до біди.

А мав на увазі керівник популярного Паризького видання те, що його кращий журналіст-міжнародник Жан Віжан кілька днів тому повернувся до Франції з гарячої Лівії. Деякий час успішний репортер передавав

звідти цікаві новини, що завжди були ексклюзивними й рейтинговими, аж доки не потрапив у полон.

Йому пред'являли якість неймовірні звинувачення та навіть обіцяли публічну страту, в прямому ефірі. Але доля виявилась прихильною до Жана і його, та ще кількох громадян Франції, скоро обміняли й повернули на батьківщину.

Та людина, що звикла регулярно ризикувати життям, не вміла довго відпочивати. А ще Жану «пощастило» з'явитись у рідному Парижі в ті дні, коли по всій країні знову прокотилися масові заворушення. Зіткнення протестувальників супроводжувались підпалами автомобілів та знищенням магазинів і шалений любитель свіжих та гострих новин відразу забув про свій відпочинок. Виходило, що цей божевільний, на свій ризик, поїхав відзняти новий репортаж?

Там, у дикій пустелі життя було страшне, але ж і вдома він бачив сьогодні тяжкі речі. Люди кидали камінням в правоохоронців, а ті після марних вмовлять запускали сльозогінний газ, утихомирювали самих злісних порушників правопорядку гумовими палицями та волокли до спецтранспорту...

Жан так захопився зйомкою, що не помітив добротної каменюки, запущеної в його бік. Врятувала репортера улюблена стара камера, що побувала з ним в багатьох місцях світу. Та от сьогодні взяла на себе кусок бруківки й розлетілась на друзки. Але якби не ця «вірна подружка», Жану не відбутися б легким струсом мозку та кривавим синцем.

Коли Віжан, з професійно перемотаною головою зайшов до свого шефа, де Бежар підвівся йому назустріч та знову взявся за перевиховання підлеглого:

– Ну, красунчик, нічого не скажеш! Жане, чого тебе завжди несе туди, куди не просять? Я тебе туди засилав?

– Та наче ні, мсьє Анрі. Я сам поїхав забрати стару камеру з ремонту. Є в мене там один спеціаліст. Тепер таких уже не ремонтують, а вона зі мною майже з перших днів була. Я віддав йому ще до відрядження в

Лівію. А зараз поїхав, щоб забрати. Дивно, але він її таки відремонтував. Я ж не знав планів протестувальників. Ну, а вже як знаходився поруч, та ще й з камерою – чому ж не відзняти? Відправили б молодняк, то вони назімали б! Наразі камеру, звичайно жаль, та вона мене рідненька врятувала. Тільки репортаж зіпсований. Я ходив до наших талантів у підвал, але вони запевнили, що відновити не вийде. Та не біда, я й так напишу.

– Дивне ти створіння, Жане! – невдоволено закивав шеф. – Просять же відпочити, а в твоїй голові крутиться лише робота. Чому ти, наприклад, не заведеш собі дружину? Ну, чи хоч дівчину якусь для розради?

На останній фразі свого боса журналіст щиро розсміявся й сказав:

– Та немає на світі такої жінки, щоб витримала мій характер. Я вже пробував декілька разів, але ж нічого не виходить, бо одружений я виключно на роботі. Хіба це погано, мсьє де Бежар?

– Уяви собі, що погано! Ось дивись: у мене на столі фото дружини й онуків. А в тебе лише побита голова та порожній репортаж. Жане-Жане, життя воно ж не вічне? Думай про це хоч інколи.

– Дякую, мсьє Анрі! Я спробую, але повірте, нічого з того не вийде. А репортаж? У мене порожніх не буває! До вечора я подам Вам на затвердження матеріал і можна буде верстати в завтрашній номер. Піду попрацюю?

– Та йди вже, пиши, що обіцяв. А потім, щоб кілька днів я тебе взагалі не бачив! Горе з ним... – буркотів вслід невтомному підлеглому мсьє де Бежар.

Розділ 4. Відсутня жінка

Травмований Жан Віжан зайшов до свого скляного кабінету та сів за обіцяне. Дивно, але навіть з легким струсом, його мозок працював наче машина і неповторний влучний стиль написання властивий талановитому журналісту, ніколи не зраджував його. Репортер передивився кримінальну хроніку сьогоднішніх подій, але ніяких нових підказок не знайшов. Тому перевірів власні рядки та заніс шефу на

узгодження, як і було домовлено.

Далі він забув, що травмований та легко застрибнув до свого кабріолета й дійсно махнув на один з пляжів Парижа. Там він зняв з голови бинта й стрімко кинувся до води, а плавав Віжан гарно. Після запливу в тілі відчувалась приємна легкість і репортер влаштувався під вільним зонтом. В кінці вересня туристів ставало трохи менше, але осіб прекрасної статі навколо ще вистачало. Чоловік згадав настанови шефа й безтурботно оцінював зграї дівчат, що проходили повз.

Красуні теж не залишали Жана без своєї чарівної уваги та зацікавлено поглядали в його бік. А дивитись там точно було на що. Бронзова засмага лівійської пустелі неймовірно личила до його яскраво блакитних очей. Довгі пухнасті вії, під які він частенько ховав свій принадливий погляд та шовкові чорні брови, що звабливо розлітались в різні боки – могли привернути будь-чию увагу. Але тридцятирічний шатен модельної зовнішності тільки скромно поправляв волосся, з першим вкрапленням сивини й навіть не думав про конкретику відносин.

Журналіст попив фруктових коктейлів, зустрів на пляжі захід сонця, а потім завів свого безвідмовного залізного коня та й подався додому. Жан був дитиною акторів, що працювали в кабаре-театрі Мулен Руж. Але життя батьків обірвав політ в один кінець, коли вони якраз летіли на відпочинок. З того часу Віжан не любив відпочивати й страшенно ненавидів слово «відпустка». Та від батьків йому залишилась хороша квартира на вулиці Прованс. І зараз він з насолодою релаксував у ванній. Від сьогоднішньої травми голова ще трохи боліла, але ж це було ніщо в порівнянні зі стусанами, якими нещодавно частували його охоронці клітки посеред пустелі в Північній Африці.

Останнім часом все відбувалось якось стрімко й несподівано. Раніше він спокійно катався Європою та писав репортажі про зустрічі високопоставлених осіб чи деякі незначні інциденти. А потім йому запропонували оту поїздку в гарячу Лівію й Жан миттю вчепився в небезпечну подорож. Він кинув дім та й помчав до нових пригод, які ледве не закінчились мандрівкою до батьків, на небеса. Але ж обійшлося і репортер зовсім не хотів знову сидіти вдома та втикати в

телевізор на стіні. Величезну панель Жан вмикав лише тоді, коли треба було досконало передивитись відзнятий матеріал. Бо серіали й телешоу викликали в нього відразу, а новин він вже надивився років на двісті вперед, хоча сам невтомно їх створював.

Коли чоловік відчув під собою улюблений пружний диван, він миттю відключився. Спочатку йому снився сон про гарячу пустелю й лівійських дикунів, що носяться зі зброєю заради розваги. Уві сні Жан здригався та рипів зубами, але потім стих і мабуть, побачив сьогоднішніх засмаглих дівчат. Він мирно посміхався й виглядав справжнім чарівним мачо, тому було неймовірно шкода, що поруч відсутня жінка...

Вже пізно ввечері, після відвідин улюбленої бургерної, ситий і задоволений Віжан отримав дзвінок від шефа.

– Мсьє де Бежар? Чому Вам не спиться в такий час? Щось не так з репортажем? – здивувався журналіст.

– Та ні. Твій текст вже пішов у набір для завтрашнього номера. Жане, я пам'ятаю, що обіцяв не чіпати тебе кілька днів, але в мене виникла невідкладна справа.

Як завжди, коли Віжан чув від боса ці слова, у нього всередині спрацьовувала невидима катапульта й він нетерпляче виголосив:

– Мсьє Анрі, прошу Вас, не тягніть kota самі знаєте що.

– Я так і думав. Тоді слухай. Тут мені декілька хвилин тому підкинули справу. Тобі такі не подобаються, але краще про це теж ніхто не напише. Хочу викласти в нашому виданні правдиву статтю про скіфське золото та тих, кому ж воно все-таки належить? А для цього треба летіти до України. Я вже чую твою відмову, – зітхнув де Бежар та він помилився.

– Чому ж відмову? Босе, я залюбки візьму в роботу цей репортаж, – впевнено відповів йому Жан Віжан.

Розділ 5. Знайомство

Таксі довезло Жана під готель «Україна». Там йому був заброньований люкс і журналіст піднявся на поверх. В номері було гарно. Віжан вийшов на балкон та окинув поглядом місто. Він вже не вперше відвідував Київ, але наразі від побаченого на душі стало затишно й приємно. Можливо тому, що навколо були красиві споруди, багато дерев в осінньому вбранні та ніякої пустелі й брудних знервованих бойовиків...

Журналіст прийняв душ, змінив одяг та оцінив себе у великому дзеркалі. Наче нічого. Адже не кожен день ідеш спілкуватися з професором мистецтвознавства. Це тобі не знімати, як збуджені люди посеред площі кидаються камінням. Тут треба бути на висоті.

Жан зателефонував і ввічливо почав англійською:

– Вітаю, пане Кошель. Це репортер Віжан. Вибачте, я Вас не потривожив своїм дзвінком?

– З приїздом, пане Віжан. Все добре. Можна Вашою рідною, я знаю французьку, – почув Жан приємний голос літнього чоловіка та вкотре оцінив неперевершену українську гостинність й освіченість цих людей.

– Скажіть, будь ласка, коли можна завітати до Вас на інтерв'ю?

– Та хоч зараз. Беріть таксі та скажіть водію, щоб довів до університету Шевченка. Я сьогодні буду там цілий день. Коли під'їдете, наберіть. Вас зустрінуть, а я буду чекати.

Жан так і зробив та вже опинився під стінами відомого червоного університету. Він окинув поглядом історичну споруду й кілька разів сфотографував її. Звісно це вже почалась його робота. Хоча репортер і так сфотографував би відому на весь світ Київську альма-матер.

Він зателефонував і скоро назустріч вийшла дівчина, гарна наче яскравий захід сонця. Вона теж заговорила хорошою французькою:

– Ласкаво просимо до Києва, мсьє Жан. Прошу, тато Вас чекає.

– Вітаю! Ви донька професора Святослава? – здивувався він.

– Саме так. Мене звати Лілія Кошель. Я теж тут працюю. Сьогодні взагалі на кафедрі буду допізна. А тато інколи читає лекції випускникам з історії та археології.

– Приємно чути, Лілі, що Ви успадкували татову професію, – вже увімкнув неперевершеного мачо Віжан.

– Ну, майже. Знаєте, моя дисертація якраз на тему, котра Вас зацікавила. Тому скоріше за все ми ще обов'язково зустрінємось. Прошу сюди, – прочинила дівчина двері до кабінету з високими стелажми по стінах. Всі вони були заповнені книгами в дивовижних старовинних обкладинках. «Яка унікальна бібліотека!» - миттю подумав Жан.

За столом сидів сивий чоловік і повністю відповідав визначенню «пан професор». Навіть якби йому одягли шолом чи постригли наголо – він все одно мав би вигляд професора. Жан знову приємно посміхнувся та подав дідусеві для привітання обидві руки. Так він завжди звик виказувати особливу повагу під час знайомства.

Професор відповів взаємністю й посадив гостя в крісло навпроти, щоб було зручно спілкуватись.

– Як долетіли? – стандартно ввічливо поцікавився він, на що отримав відповідь:

– Дякую! Злітали так собі, але в Борисполі приземлилися вдало.

– А Ви жартівник, мсьє Жан. Хочете чаю чи кави? Є тут у мене гарний індійський чай, – розвернувся професор і налив з великого настільного термоса в чашку напій, що миттю заповнив східними пахощами все навколо.

– Дякую, пане Святославе, не відмовлюсь. Бо від різновидів кави вже аж голова болить. А це, здається, щось дуже вишукане.

Лілія подала Жану чашку й спитала:

– Тату, я ще потрібна?

– Донечко, ну це вже як гість скаже, – знову зашкалила ввічливість

українця. Та Жан зрозумів, що дівчина має йти й тому відповів:

– Мені дуже приємно було познайомитися з Вами, Лілі. Але не смію відривати від важливіших справ. Ми спочатку з професором трішки поговоримо. А потім, якщо Ваша ласка, мені дуже знадобиться допомога. Я на неї щиро розраховую.

– Перепрошую за поспіх, але у моїх студентів сьогодні залік, – ввічливо приклала руку до грудей прекрасна жінка. – Студенти, знаєте, народ нетерплячий і бойовий. Приємно було познайомитись, мсьє Жан, і до зустрічі іншим разом. Тато покличе.

Ліля вийшла за двері й чомусь піймала себе на думці, що цей приємний чоловік їй сподобався. Ну, він же француз! А ще молодий і гарний та приїхав з країни романтики й мрій. Ось тому склалося саме таке враження.

– Ліліє Святославівно, він у мене конспект відібрав! Скажіть, щоб повернув негайно... – перервав її думки про Францію пронизливий крик однієї зі студенток. А високий чорнявий хлопець махав конспектом у дівчинки над головою та весело сміявся.

– Поцілуєш, тоді віддам! Тільки так і не інакше, Попелюшко.

– Семенченко, перестань, будь ласка. Ну, ви ж не в другому класі. Студенти все-таки й знаходитеся посеред вищого навчального закладу. Негайно віддай Оленці зошита та пішли розповіси мені, що ти знаєш про наскельні малюнки нагорян.

– Чому я, Ліліє Святославівно? Нехай спочатку вона. Я ж бо людина вихована! – хитрував хлопчина.

– Ось бачиш, як швидко закінчився твій запал. Тому віддай дівчині конспект і йди готуватись, а я поки в Оленки залік прийму, – розклала по поличках ситуацію викладачка та пішла до аудиторії.

Розділ 6. Скіфське золото

Жан з професором довго говорили про золото та таємниці Чорного моря, з альтернативною назвою «Скіфське золото». Про те, як спочатку

було сформовано п'ять українських музеїв. Один у Києві, а чотири в Криму. Жан дізнався, що там було понад дві тисячі артефактів, які потім потрапили до Німеччини, а вже в 2014 році були перевезені до Амстердаму й тепер навколо цього надбання історії точаться такі баталії, що їм кінця не видно.

В цікавій розмові закінчився весь неймовірно смачний індійський чай і Жан не помітив, як кілька годин пролетіли наче одна мить. Коли Віжан виключив диктофон, надворі вже смеркло. Він розпрощався з професором та попросив дозволу на відвідини музеїв з експонатами. Пан Кошель був щедрим господарем і пообіцяв у гіді свою доньку, й репортер з радістю погодився. Він же розумів, що у професора на мандрування визначними місцями Києва немає ні часу, ні сил. А від такого екскурсовода як чарівна Лілі – Жан звичайно ж не відмовиться. Адже він відразу оцінив її інтелект та прекрасну зовнішність.

Журналіст вийшов на вулицю й замилювався осіннім парком, навпроти університету. Там вже загорілись ліхтарі та їх світло чарівно губилося поміж жовтого листя кленів і каштанів. Це було схоже на казку! Віжан мав хист художника й відразу зробив ще кілька вечірніх знімків, а потім хотів пішки спуститися до Хрещатика. Дорогу він знав, але тут почув за спиною знайомий жіночий голос:

– Красиво, правда мсьє Жан?

Репортер радісно повернувся й побачив Лілі. Вона була вже одягнена у довгий білий плащ і тримала під рукою шкіряну теку, звісно з якимись розумними паперами.

– У Вас неймовірно красиве місто, мадмуазель Лілі! – згодився Жан.

– Дякую. Але ж це не комплімент, а чистісінька правда. Інколи я дурію посеред наших гамірних вулиць, але без них свого життя зовсім не уявляю, – щиро зізналася киянка в коханні до рідного міста та поцікавилась: – Вас провести?

Жан розсміявся щасливим сміхом і вперше відчув, що йому з цією жінкою так легко, наче вони давно знайомі:

– Зазвичай так запитують у дівчат чоловіки. Але Вам, Лілі, це страшенно личить і я не маю сил відмовитись від Вашої пропозиції.

– Ось тобі й маєш! Хотіла виказати гостинність, а отримала визначення, наче поводжуся як чоловік. Дякую, мсьє Жан! – пожартувала леді.

– Ні-ні! Пробачте мені, мадмуазель Лілі! Я зовсім не це мав на увазі. Щось я зовсім розгубився у французькій. Мелю несусвітнє, – підтримав жарт він та знову почув:

– Прошу Вас, мсьє Жан, називайте мене просто Лілі. Мені сподобалося таке трактування імені.

– Домовились, Лілі. Тоді навзаєм, будь ласка, називайте мене просто Жаном. Мені таке трактування теж подобається. То куди Ви мене супроводите? – продовжував зваблювати її поглядом невгамовний француз та вже підкорився красуні.

– Я не знаю. А куди Ви хочете? Можемо спуститись на Хрещатик. Подивимось на кольорові фонтани, а потім десь поведемо. Бо татків чай сприяє травленню і від нього страшенно хочеться їсти. Чи може то мене студенти завели? Я за сьогодні з ними зморилась й відклала заліки. Все одно ті, що залишились – нічогісінько вже не здадуть. А завтра буду приймати іншу групу.

Віжан слухав цю розумницю й теж відчував себе поруч з нею юним студентом. Ні, зовсім не тому, що жінка була занадто дорослою! Вона була тендітною, наче фарфорова балерина, але ж неймовірно розумною. Таких у нього ще не було!.. І чого це раптом він «приміряє» її в статусі жінки? Ось покаже вона музейні експонати, кілька старовинних вулиць, вид на Дніпро та й полетить він собі до Парижа. А Лілі миттю забуде його, як черговий випадок з роботи. Зрозуміло ж, що у такої красуні є багатий і знаменитий чоловік. А те, що вона не носить обручки – зовсім нічого не означає...

– ...Ви мене зовсім не слухаєте, Жане! Я розповідала ось про цю історичну споруду, корту правозахисники ледве відвоювали у ненажерливих забудовників. Уявляєте, її хотіли знести й побудувати тут ще один торговельний центр. Наче по району мало торговельних

закладів, – обурювалась жінка-історик.

– О, перепрошую, Лілі! Я зачаровано слухав Вас. Просто навколо так гарно та затишно, що мені не вистачає оглядової пам'яті й розуму, щоб все це відразу охопити. Прошу Вас: можна я буду фотографувати? Ваше місто ввечері дивовижно прекрасне, – відповів репортер і дійсно його очі зараз були такі яскраві й захоплені всім, що Лілі не могла чинити спротиву.

– Добре, Жане. Ви – гість. Тому ні в чому собі не відмовляйте.

– Ах, Лілі! Це для мене занадто спокуслива пропозиція! – таємниче відповів їй француз Віжан.

Розділ 7. Чарівний гід

Наступний день виявився насиченим. Зранку вони побували в Печерській Лаврі, в музеї історичних коштовностей і Жану наразі здавалося, що він школяр, бо майже не здогадувався про красу та дивовижну велич країни, зі старовинною історією й шедеврами світового рівня.

Не дивлячись на те, що журналіст неодноразово вже бував в Україні, з соромом зізнавався собі, що знав про цей неймовірний край лише як батьківщину відомих боксерів. Пам'ятав, що тут була проголошена Незалежність та виготовляли кілька всесвітньо відомих брендів смачної горілки.

Віжан тихо слухав свою супутницю і все більше розумів, які мізерні його пізнання. Тому зі своїм репортерським азартом вже настирливо розпитував у Лілі про все, що його цікавило.

А цікавило Жана з нею все! Він фотографував вулиці й каштани, фонтани й будівлі та весь час писав на диктофон її насичені й грамотні розповіді. Він вже піймав себе на думці, що зі сказаного майже нічого редагувати, бо як викладала інформацію ця прекрасна жінка, сам він зроду не написав би. «Ото підфортило!» - щиро подумав журналіст.

Віжан уважно перевіряв: чи все правильно занотував про шедеври з колекції, заради якої сюди приїхав. Ще і ще раз передивився якість

знімків знаменитої золотої пекторалі та відчайдушно ховав у собі страшенну втому від мандрівок по залах музеїв.

Як істинному французу, йому вже страшенно хотілося десь розважитись. Але чарівна Лілі, здавалось, не знала втоми! Коли вона говорила про свою роботу, її неймовірні очі палали такими вогнями, що Жан піймав себе на думці про земну половинку. Адже в цих розповідях про цінні знахідки вона розчинялася так само як він у своїх карколомних мандрах та репортажах. Вони обоє були божевільно закохані кожен у свою професію. Тому Віжан мовчки поглинав пристрасть Лілі й нізащо не наважився б її спинити.

Та ось невтомна жінка все ж згадала про звичайну гостинність і винувато призупинила потік професійних емоцій:

– Перепрошую, Жане! Певно я зовсім замучила Вас своїми розповідями. Ви ледве на ногах тримаєтесь, а я поводжуся занадто егоїстично. Вам нудно зі мною?

– Та що Ви, Лілі! Я таку закохану у свою справу людину ще ніколи не зустрічав, принаймні серед жінок. Зазвичай вони люблять лише себе та шопінг. А Ви унікал! Хоча знаю я одного блаженного, який марить тільки роботою. Знайомтесь: він перед Вами. Хоча я схиблений на подорожах світом і бажано там, де гаряче. Саме таке мене приваблює найбільше. Якщо матимете бажання й час – я з радістю розповім Вам про свої захоплення. Ось не так давно побував у одному «чудовому» місці, де мало не позбувся голови. Та вибрався й не шкодую, бо іншого життя не уявляю.

– З радістю послухаю Вас, Жане. Зайдімо сюди. Я пригощу Вас справжніми українськими стравами та уважно слухатиму Ваші історії.

Наразі парочка знаходилась посеред Андріївського узвозу й Лілія вже приготувала йому розповідь про іншу історичну будівлю, але репортер повернув її на землю:

– Я згоден, Лілі. Кажуть, що Ваші фірмові українські страви найсмачніші у світі.

– Жане, але ж це кажуть українці, які довго не були вдома. І коли повертаються, то наш український борщ, галушки, чи котлета по-київськи здається їм витвором кулінарного мистецтва саме тому, що це призабута часточка їх душі. Але я спробую не розчарувати Вас також. Прошу!

Коли вони пообідали й Жан встиг розповісти кілька своїх захопливих історій, він вже точно знав, що закоханий в Україну, її кухню та в прекрасну Лілі.

Далі вони гуляли Володимирською гіркою й Жан не стримався та попросив:

– Не сприйміть це за нахабство, Лілі, але я дуже хотів би побувати з Вами ще в одному Київському музеї.

– Якому? – миттю відреагувала ввічлива Кошель.

– Вашій Національній опері. Я вже неодноразово туди збирався, але весь час не встигаю потрапити. Ви можете мені в цьому допомогти? – звабливо посміхнувся він, а жінка оцінила тягу репортера до прекрасного та відповіла:

– З радістю! Тим більше, що це мені простіше-простого.

– Ви затята театралка? – поцікавився Віжан.

– Можна й так сказати. Мій колишній чоловік - заслужений артист України. Ось тому я й театралка. Та, слава Богу, він працює не в оперному.

– Слава Богу, що не співає, а лише грає на сцені? – наївно допитувався Віжан.

– Слава Богу, що коли ми підемо до оперного, я його там точно не побачу. Ми не так давно розлучились, тому бачити його мені хочеться менше за все на світі, – тяжко зітхнула Лілі, а в журналіста на душі стало так гарно, що він почув музику й без відвідин театру.

– А чому саме, Ви віддаєте перевагу: опері чи балету? Я подивилась в

репертуар та можу наразі запропонувати істинно українську оперу «Запорожець за Дунаєм» або балет «Весілля Фігаро», хоча його Ви точно бачили у себе вдома, – впевнено сказала Лілі й Жан тихо почервонів.

Звісно він часто бував у кабаре-театрі Мулен Руж, любляв грати в боулінг та більярд, але ні Фігаро, ні Лускунчика вдома - в очі не бачив. Ось коли люди б'ють одне одного камінням чи палять на вулицях авто - це Жану близьке й зрозуміле. Та поруч з цією розумною красунею він згодиться на що завгодно.

Розділ 8. Казкова царівна

Ввечері Лілі повела Жана до оперного. Вже кілька днів він милувався нею в діловому вбранні, але коли зняв з жінки пальто у вестибюлі театру, то втратив дар мовлення. Тепер Віжан зрозумів, що до неї краси він не бачив взагалі. Приталена чорна сукня й нитка перлин, яка погойдувалася на її тоненькій довгій шиї, миттю звели Жана з розуму й він забув про манери.

Потім кинувся за номерком в гардеробну та тихо взяв супутницю під лікоть, не торкаючись її руки. Ніжні вечірні парфуми та акуратно складене в скромну зачіску довге волосся Лілі створювали образ казкової царівни. Здавалося, що вона вже спустилася зі сцени й непотрібно ніякого спектаклю, просто хочеться дивитися на неї, забувши про все навколо.

Вони сіли серед почесних гостей на балконі. Адже Лілі продовжувала підкоряти французького репортера щирою гостинністю та обирала найкраще. А Жан панічно шукав у голові відомі йому правила поведження в таких місцях, щоб не осоромитись перед сліпучою красою, й тому нагадував зараз скутого підлітка. Звісно прекрасна жінка відчувала його переживання і лише скромно посміхалась та пропонувала звичайні театральні інструменти: бінокль, програмку й тиху розповідь про історію Національної опери.

«Запорожець за Дунаєм» Жан подивився з неймовірним захопленням. Він не міг відірватись від колоритного вбрання акторів, гарних декорацій, а ще його потрясли насичені й професійні голоси виконавців.

Інколи здавалося, що це дійство створене якимось штучним інтелектом, бо живі люди не можуть так красиво співати. Але ж все відбувалося перед його очима, а ще божественна красуня сиділа поруч з ним й натхненно вбирала всі звуки опери.

Коли, після спектаклю, вони вийшли на вулицю переповнену емоційними людьми, Жан поцілував Лілі ручку й сказав:

– Дякую, мадмуазель Лілі. Цього вечора я не забуду вже ніколи в житті та обов’язково напишу велику статтю про київську Національну оперу й неймовірну гру акторів. У мене вдома є безліч театрів, але це дійство запало мені в душу. А ще... Ви сьогодні особливо прекрасна. Хоча це неправильний вислів, адже прекрасна Ви завжди, з ранку й до вечора.

Француз ледве стримався, щоб не сказати їй про ніч. Але ж це були лише його мрії, бо він не знав її вночі.

– Дякую Вам за компліменти, мсьє Жан, – якось офіційно заговорила Кошель і репортер зрозумів, що перейшов заборонену межу.

– Я перепрошую, Лілі, але це були не компліменти, а чистісінька правда від усієї моєї французької душі. Кажуть, що ми безвідповідальні й дуже вітряні хлопці. Та це не завжди так, адже наразі я говорю серйозно й щиро. Тільки, якщо я порушив заборонене, ще раз перепрошую...

– Ой перестаньте, будь ласка, Жане! Це я інколи буваю на диво цинічною й сухою та зовсім не відчуваю, що жива. Той клятий заслужений артист забрав з мене все добро і я навчилася захищатись навіть від хорошого. Зовсім не розуміюся вже на звичайних людських почуттях. Тому це я повинна у Вас перепросити.

– Що ж, прекрасна Лілі! Будемо вважати, що ми перепросили одне в одного, а тепер я хочу запросити Вас на вечерю, ось тільки не знаю куди. Оберіть на свій чарівний смак якийсь достойне Вашої краси місце. Ми посидимо й знову поговоримо про наші країни, культуру, мистецтво, навіть про особисте. Бо я так розумію, що ми з Вами у своїй душевній самотності дуже схожі й страшенно боїмося, хоч на мить, впустити в заборонену зону іншу людину.

Тепер Лілія посміхнулася дуже сумною посмішкою та відповіла:

– Ви проникливо мислите, Жане! Настільки точно й прицільно дали визначення нещасній жінці. Для цього потрібна неабияка спостережливість і світлий розум.

– Взагалі-то я говорив про себе, – сумно зізнався французький красунчик та благав Бога, щоб ця розмова між ними продовжувалась у подібній площині сьогодні, завтра, вічно...

Лілія Кошель запросила свого гостя до вишуканого ресторану в районі Бесарабської площі. Якось татова колега відзначала тут своє сімдесятиліття. Страви тоді подавали надзвичайно смачні й Лілі дещо запам'ятала та хотіла якось ще зайти. Але не було ні відповідної компанії, ні приводу. І ось сьогодні здається саме той випадок, коли висока кухня стане в пригоді.

У закладі продовжувала панувати затишна атмосфера і з неповторними блюдами Ліля вгадала. А вже розмова, що почалася на вулиці, за столиком продовжилась душевна й особлива.

Жан більше не хотів і не міг тримати в собі бажань та першим почав відверто загравати. Він взяв її за руку й сказав:

– Лілі! Я всього-на-всього син акторів та волочуся світом в пошуках сенсацій, тому мені до Вашої краси й розуму, як до сонця. Але залишити непомітним те, що за ці дні я відчув до Вас, уже не вийде. Я не той моряк, що має по жінці в кожному порту. В мене взагалі нікого немає. Мій шеф каже, що я одружений на роботі й часто лає мене за це. Він гарна людина й давній друг нашої родини, хоча родини в мене теж немає. Батьки загинули доволі давно в авіакатастрофі. Та я вже якось звик бути на самоті. Ось тільки тут моє серце відчуло, що Ваше серденько – мені рідне...

Увесь час, упродовж його сповіді, Лілія сиділа опустивши засоромлений погляд, наче їй сімнадцять. Бідолашна жінка так давно не чула на свою адресу подібних слів, що забула про власну жіночність. Тому зараз слухала зізнання репортера та не розуміла, що повинна йому відповісти.

– Лілі, я знову перейшов заборонену межу? Скажіть мені хоч щось, – попрохав француз.

– Жане, я так багато знаю про скам'янілі артефакти, але зовсім не знаходжу відповіді для Вас... Я б хотіла бути нормальною, тільки забула як це, – підняла на нього жінка красиві очі, повні сліз.

Віжан міцніше стиснув її руку та відповів:

– То може нам просто треба згадати про це разом? Адже я теж зовсім не пам'ятаю себе живим.

Розділ 9. Зоряна ніч

Зрозуміло, що в інтуристі на ресепшні не мали звички натякати своїм гостям: «З дівчиною лише до одинадцятої». Тому Віжан та Лілі безперешкодно зайшли до його люксу.

Жан допоміг їй зняти пальто й обережно повісив до шафи. Потім супроводив гостю до вітальні та дивним, як для тридцятирічного француза, голосом школяра запитав:

– Я можу запропонувати Вам мартіні з льодом?

– Буду вдячна, – вимовила Лілі й теж почувалася, як наречена на виданні.

Жан миттю організував легку випивку та подав гості:

– Яка зоряна ніч за вікном. Вона схожа на Ваші очі, Лілі. Я хочу випити за них.

– За зорі? – посміхнулася красуня. Він кивнув:

– За зорі, за це казкове місто й за те, що ми з Вами зустрілися. Коли я вилітав, то навіть не думав, що зі мною станеться стільки неймовірного. А потім Ви з'явилися під червоними стінами університету і я вперше зрозумів, що точно мав опинитися саме там.

– Жане, Ви казали, що не відчуваєте себе живим. Але це не так. Зараз Ви говорите дуже щиро й проникливо і я теж оживаю з Вами. Дякую! –

вона доторкнулася до келиха й трішки відпила. Віжан розумів, що дочекався жаданої миті та ще не наважувався зробити перший крок.

Що як вона образиться та відмовить? Це ж не дівчинка з бару, а чарівна леді, розумна й неповторна. Скаже своє «ні» та піде геть. Але ж навіщо вона прийшла з ним до номера?

«Та що це з тобою, дурню? Мабуть, таки дикуни відбили в пустелі щось цінне? Е, ні! Здається все на місті й працює...» - бігали думки під його пишною шевелюрою, й чоловік взяв з рук гості випивку та поставив разом зі своєю на стійку поруч.

Потім він мовчки запитав очима її згоди і вперше тихо доторкнувся губами до вуст жінки. Ліля не відсахнулася. Вона тяжко зітхнула й потягнулася ближче до нього. Красивий щирий поцілунок наповнив обох своїм теплом та лише тепер Віжан спробував обійняти київську принцесу.

Він відчував як Ліля обережно оповила руками його стан і пригорнулася всім тілом. Жан з подивом розумів, що вони дійсно рідні. Це було таке незвичайне, давно забуте почуття прекрасного. Наче він опинився в дитинстві, де ще немає ні горя, ні втрат. Де не треба думати, а просто поглинати мрії та сподіватися, що наступна мить буде кращою за попередню...

Йому дуже хотілося, щоб цей поцілунок тривав вічно, але Жан чув, що по її щоках стікають сльози і ввічливо запитав:

– ...Чому?

– А ти не розумієш? – вперше звернулася вона до нього на «ти». – Я не хочу більше нічого, лише щоб ти був поруч. Так добре, як у дитинстві колись...

Тепер всередині Віжана заворушилось щось гостре й зробило боляче. Але ж він точно плакати не міг, хоча й не відмовився б.

– Ні, я розумію. Ми й справді рідні. Адже ти промовила мої думки, Лілі. Не плач, я буду поруч з тобою. Не знаю як і коли, але точно буду, бо теж хочу саме цього, – прошепотів він, протер її мокрі щічки та знову

припав до медових вуст красивої жінки.

Високе київське небо в мерехтливих зорях ще довго заглядало у вікна готелю, але двоє дорослих, донедавна страшенно самотніх людей вже точно знали, що щастя на землі існує, а вони – його невід’ємна світла частина.

Лілі ніжилась в тихих обіймах Жана й посміхалась такою солодкою посмішкою, яку не пам’ятала за собою взагалі. Бідолашна молила час хоча б трішки зупинитися, щоб ранок настав якомога пізніше. Вона зовсім забула про своїх студентів, про їх заліки й про тата, який сьогодні повинен читати лекції у неї на факультеті. Все це було у якомусь іншому житті, не з Нею і не з Ним...

Та й Жан, що прилетів до Києва на декілька днів у звичайне службове відрядження, тепер був розгубленим і не уявляв, як йому просто повернутись до Парижа?

– Жане, це наче сон... Прекрасний, але такий у який важко повірити. Що мені робити, коли ти полетиш? Я ожила у твоїх обіймах і тепер вразлива, наче дитина та всього боюся, – почув журналіст її щире зізнання.

– Лілі, це не сон. Я сам зовсім інший тепер. Того порожнього створіння більше не існує. Ти наповнила мене блаженним змістом. Я відчуваю себе одним великим серцем, що радісно пульсує у твоїх ніжних обіймах. Ти ж це теж відчуваєш, – прикрив від насолоди очі Віжан.

– Так, відчуваю. Серце Парижа, що спустилося до мене з небес і хоче знову розтанути, – ображено прошепотіла Лілі.

– Так поетично мене ще ніхто й ніколи не називав! Мені дуже подобається, все що діється з нами. Моє серце тепер належить лише тобі. Дай мені гарантії, що не забудеш наш сон, – натхненно вимовив він й легенько доторкнувся пальцями до її підборіддя та підняв личко Лілі ближче до своїх губ.

– Гарантії? Добре. Всі, які тільки захочеш, – захмеліли очі жінки, скореної його коханням.

Розділ 10. Зомбі кохання

Невблаганний рух ділового світу скоро розлучив новоспечене Кохання. До невпізнанності натхненна Лілія Святославівна повернулась до своїх студентів, а Жан Віжан – до скляної комірки та проникливих сторінок звіту про подорож до Української столиці.

Звісно він не писав про свої неймовірні почуття, що накрыли його п'янкою непереможною хвилею. Але й не намагався приховати дивного шаленого погляду та весь час наспівував різні мелодії кохання. Його проникливі колеги тільки посміхалися й розуміли, що там у Києві, з Віжаном сталося щось дуже особливе.

Спочатку мсьє де Бежар мовчки знайомився з повним текстом статті про скіфське золото. Зрідка він утаємничено поглядав на Жана, що весело крутився в кріслі навпроти, а коли дочитав - поцікавився:

– Це все?

– Так! – з подивом примружив погляд неперевершений талант. – Хіба там чогось не вистачає, мсьє Анрі?

– Віршів про Київ. Ну, як же? Ти полетів з побитою головою й такий байдужий до всього світу, наче неживий. А з України нам повернули якогось іншого Віжана, зовсім не того, котрого я відправляв. Пане, Ви хто? Поверніть нам старого Жана, – жартував головний редактор і був впевнений, що йому репортер щось таки та розповість. Не будь він французом, що страшенно любить романтичні історії!

Але Віжан лише щиро розсміявся, доволі дивним як для нього сміхом, та просто підійшов ближче до шефа. Він відкрив галерею з фото й мовчки почав демонструвати де Бежару їх численні знімки з Лілі. Неповторні види Києва доповнювали блаженно сяючі очі закоханої парочки й там уже нічого було коментувати...

– Бачу, ти її знайшов. Жінку, що витримає твій шалений потяг до професії та пригод. Хто це, Жане? – запитав щасливий за підлеглого редактор.

– Її звати Лілі. Це дочка професора Кошеля і, думаю, в недалекому

майбутньому моя наречена. Мсьє Анрі! Я не знав, що вона існує на землі, моя неповторна половинка... Якби ж Ви тільки чули: яка вона розумна. Поруч з нею я спочатку відчував себе неандертальцем, але вона подарувала мені знання і можливість бути повноцінним та потрібним їй...

– Матір Божа, Жане, це вже точно не ти! Або повернись на землю, або я відправлю тебе писати колонку про театральні події та конкурси. Де це видано, щоб мій цинічний і вдумливий міжнародник говорив такими словами? ...Молодець! Я дуже радий за тебе, хлопче, – постукав його по плечу де Бежар.

– Мсьє Анрі, я навіть не знаю: як дякувати Вам за це відрядження? Чи точніше сказати подорож у світ мрій і безмежного кохання. Ви праві: я повернувся живий! Вона показала мені, що є величний, насичений красою світ. Не повірите, я був з нею в їх Національній опері. Таких голосів я не чув ще зроду-віку...

– Та все я вже зрозумів! Перестань, бо відправлю на медичне обстеження. Ти ж там нічого забороненого не приймав? – знову жартував головний редактор.

– Спочатку Ні. Лілі теж була дуже нещасною в особистому житті. Нещодавно розірвала давні й складні стосунки та мала спустошену душу. Але поступово наша тяга одне до одного наростала і в останні дні ми не могли повірити в те, що відбувається. Я й зараз хочу до неї...

– Це легко помітити! Можеш не продовжувати. А ще я радив би тобі тепер носити більш довгі піджаки. У нас же працюють молоді дівчата. Не варто зваблювати їх твоїм збудженим виглядом, – вже відверто потішався над підлеглим досвідчений чоловік.

– Вам би лише приколюватися, босе! А я ось кину все та й полечу до неї назавжди. Що Ви тоді скажете, мсьє головний редакторе? – примружив щасливий погляд Віжан.

– Скажу: щасливої дороги! Жане, ну вирішите вже якимось питанням. Головне, що ви знайшлися в цьому дикому та нерозбірливому світі. А все інше – справа часу та ваших сердець. До речі стаття неймовірно

насичена й професійна. Здогадуюсь, що писали разом? – оцінив старання парочки керівник.

– Ми все робили разом. Без допомоги Лілі я взагалі б нічого не привіз. А знаєте, як вона мене назвала? Серцем Парижа! Може й так, але я залишив його їй, – відверто шалів журналіст.

– Ну, це як подивитись. Значить ти її серце з собою привіз. Бо навіть у найліпші часи я таким натхненним тебе зовсім не пам'ятаю. Виходить і я вдячний дівчині, що маю перед собою перенасичену творчу особистість. Та йди вже телефонуй! Я ж бачу, що вертиш телефон у кишені. Добре, що ти таким повернувся, Жане, – задоволено поклав у теку роботу закоханих мсьє де Бежар і млосоно зітхнув.

– Дякую, мсьє Анрі! Я швиденько, а потім піду попрацюю над тими проєктами, що до поїздки залишив без уваги. Там теж знайдеться багато цікавого. Принаймні тепер! – жартома відчинив спиною двері журналіст і зник, а де Бежар лише задоволено кивав головою й посміхався, що подорож до Києва перетворила його кращого репортера у відвертого зомбі кохання та мрій.

Розділ 11. Туманні здогади

Віжан вийшов на вулицю, вдихнув повітря на повні груди та замилювався біленькими хмарками. Дивно, якимось раніше він ніколи не бачив їх пухнастих обрисів? Небо було над головою, а земля під ногами – тільки й по всьому. А виходить, що височінь глибока й синя? Репортер замріяно посміхнувся й натиснув виклик.

– Вітаю тебе, моя прекрасна Лілі! Я страшенно скучив і неймовірно тебе кохаю... – без тіні гордості випалив щасливець.

– Серденько моє, привіт! І я тебе блаженно кохаю. Я скучила так, що світло гасне. Мені погано без тебе, Жане!

– Царівно моя, а мені як без тебе тяжко! Та я придумаю щось і скоро буду поруч. Ось кажу, а сам дихати не можу, бо навкруги бачу лише тебе.

Далі вони згадували щось дуже особисте й треба ж бути хоч трішки

вихованими, щоб не підслуховувати шалені зізнання тридцятирічної парочки, яка не могла раніше знайти собі подібного, а знайшовши, вже не намагалась зупинити нестримної жаги.

Після розмови Віжан зрозумів, що повинен віднайти безвідмовний привід знову опинитися в Києві, в обіймах Лілі. Як обіцяв, в комп'ютері він переглянув всі більш-менш актуальні записи, але нічого суттєвого там не знайшов й ображено закрив файли.

На всякий випадок, він ще передивився друковані рядки у столі та на дні шухляди наткнувся на якийсь старий журнал. Навіщо він тут його залишив? Мабуть, щось хотів почитати. Та й чому старий? Номер комерційного видання за минулий рік для того, хто недавно писав про артефакти II-IV століття до н.е. – не може бути старим. На обкладинці крупним планом довгонога модель та ще кілька новин мілким шрифтом. Щось про тайфун на Балі та внутрішній конфлікт в Україні...

Ось воно! Віжан раніше вже чув про щось таке, але до поїздки в Київ, ті події всередині іншої країни – зовсім не цікавили його. Та й чому парижанина, після «відпочинку» серед лівійських бойовиків і нових заворушень у рідному місті, повинно турбувати подібне?

Тепер Жан уважно прочитав невеличку статтю на тринадцятій сторінці. Там писалось, що на сході України продовжується внутрішній конфлікт, через утиски російськомовних громадян центральною владою? Дивно, але Лілі з ним про це не говорила. Власне він не питав, та й розмови у них точилися спочатку навколо старовинних цінностей, а потім перейшли в неймовірно солодку особисту площину, де Віжан забув про все на світі.

Може запитати про це у мсьє Анрі? Ні, спочатку він сам «копне» інформацію в мережі, а потім дійсно порадиться з шефом та й махне знову до України. По дорозі заскочить на той Донбас, щоб розібратись та висвітлити все яскравіше й миттю опиниться в обіймах своєї коханої. Вирішено!

Талановитий журналіст вже вчепився в події сходу України своєю професійною мертвою хваткою, але в усіх виданнях бачив мутну й суперечливу інформацію, що не давала зрозуміти: хто там кому

насолив? Думки кореспондентів рясніли туманними здогадами, а конкретних фактів не було взагалі. Одні писали, що винні українські націоналісти? Інші натякали на бажання деяких областей відокремитись від держави? Потім були знімки зібрань якихось людей на площах, лідери яких нічого не вимагали та й виглядали розгублено, наче виконували чийсь вказівки?

З цієї каші Віжан ні чорта не зрозумів й лише матюкався в думках, відносно непрофесійності деяких своїх колег, котрих раніше навіть поважав. Але тепер Жан взяв той журнал та попрямував до мсьє де Бежара. Ось він точно все правильно розкладе по місцях!

Дивно, але шеф теж не видав ніякої конкретики і взагалі попросив Жана забути про подібний репортаж та відчайдушно запевняв, що Віжану не варто лізти туди, куди його не просять. Але, коли репортер чув саме цю фразу – вже ніяка сила на землі не могла зупинити його непереборного прагнення побувати в новій «гарячій» точці планети.

Коли треба, у Віжані прокидався рідний дідусь, що вмів неймовірно тонкими хитрощами витягнути згоду на прохання чи якісь дії.

– Мсьє Анрі! Ну, будьте Ви людиною. Самі ж хотіли, щоб я перетворився на нормального чоловіка, закохався та мріяв про щасливий світ. Чому б Вам не відправити мене знову до України? Я лише подивлюся в Її очі одну ніч, напишу щось про Дніпро та кургани й миттю повернуся висвітлювати боротьбу наших національних меншин за рівність та справедливість.

– Жане, ти знаєш, що інколи можеш і мертвого вговорити? – покурював свою сигару де Бежар.

– Я дуже перепрошую, мсьє! Але ж Ви занадто живий і точно мене розумієте. Прошу Вас, кохана жінка чекає на мене...

– Кажуть же люди: бійся своїх бажань! Я побажав, щоб ти ожив і на тобі. Це вже зовсім інший, якийсь зачарований іноземною красунею мій підлеглий хлопець. І зробити з цим я нічогосінько не можу. Та, добре! Знайду я тобі якусь тему й лети собі. Все одно допоки не викинеш свій любовний адреналін – користі з тебе не буде ніякої, – згодився головний

редактор і скоро Жан вже летів до України.

Ось тільки квиток він взяв не до столиці, а спочатку все ж випросив у керівництва подорож на Схід України. Тема ця була гаряча й актуальна та повністю відповідала його профілю. Жан несамовито і вперто доводив шефу, наскільки сильно хоче тепер чесно висвітлити події, які там відбуваються.

Звісно мсьє де Бежар взяв зі свого закоханого співробітника клятву, що той не буде пертися на рожен. Він поїздить в глибині підконтрольної української території, візьме інтерв'ю у мирних жителів та ветеранів Операції об'єднаних сил, складе докупи талановито як уміє та й полетить до своєї Лілі. Саме на цих завданнях вони й зупинилися.

Розділ 12. Невиліковний екстрим

Паризький красунчик не був би собою, якби миттю не відкоригував поставлені перед ним завдання, на свій лад. Тепер Віжан розумів, що Донецького аеропорту більше не існує й довго перечитував відгуки про його героїчну оборону українськими Кіборгами. Але з сонячного Парижа все це виглядало якимось нереалістично. Жан взяв до рук осінню куртку, свою щасливу дорожню валізу й вилетів до Харкова.

Йому страшенно хотілося зателефонувати Лілі та сповістити, що скоро вони зустрінуться, але ж не дивно, що француз був невинуватим прихильником романтики й сюрпризів. Тому зупиняв себе, як міг й поки просто з'явився в редакції обласної газети, дець під вечір.

Журналіста Віжана зустріли стримано, але перекладача виділили й він супроводив гостя до готелю. На жаль готельний номер був не такий розкішний, як у столиці, але теж гарний. Тільки тут у репортера не планувалась зустріч з його прекрасною Лілі, тому до зручностей та дизайну йому було абсолютно байдуже. Жан попрохав помічника замовити йому в номер піцу й каву та відпустив до ранку.

Вночі закоханому репортеру снилася його Лілі. Вона кликала до себе й чомусь змахувала слізки, а він намагався дотягнутися до жаданої красуні, але не міг. Слава Богу, що тепер в його сні приходила чарівна жінка, а всі примари далекої лівійської пустелі геть зникли з його

ГОЛОВИ.

Вранці під готель підігнали старенький Джип, з водієм років сорока п'яти, але він знав англійську й тому перекладач залишився вдома, у Харкові.

Скоро чоловіки розговорились і виявилось, що цей пан колишній викладач місцевого вишу, а на сьогодні теж ветеран ООС та ще й активіст так званого «Правого сектора», про який Жан теж дізнався лише цими днями. Репортер трохи розповів водію про свої мандри світом, а той представився Іваном, на прізвисько «Сивий».

Доки вони прямували трасою Іван поцікавився: що саме хоче дізнатися в цих краях його тезка – мсьє Жан та почув у відповідь: «Якомога більше». Тоді він дивно посміхнувся й відповів:

– Бачу Вам, пане, нічого робити зі своїми бажаннями. У нас тут «знати якомога більше» часто погано закінчується. Тому заїдьмо до Слов'янська, адже це славнозвісний край. Поговорите там з місцевими, хоча за цей час вони вже призабули, що робилося в 2014-му. А потім їдьте собі додому. Така Вам моя порада.

– Оце вже дякую, але НІ! Не для того я прилетів з теплого романтичного Парижа, щоб ось так просто подивитися на порожні поля та й повернутися до наших пляжів, коли у Вас тут таке робиться, – задерикувато відповів чоловікові Віжан. Від доволі неспокійних розмов у журналіста вже прокинулась невиліковна тяга до пригод. Це в ньому було щось на кшталт: запаху крові для хижака. І тому він, звісно, спочатку згодився поїхати до того Слов'янська.

У місті Жан не встигав нотувати інформацію в записник, та вже кілька разів вмикав зарядку свого телефона, адже писав він просто без кінця.

Як виявилось, невеличке місто з залізничною станцією тадесь сотнею тисяч жителів, у 2014 році пережило захоплення бойовиками, котрих у російських ЗМІ називали «повстанцями» та «добровольцями». Ці назви майоріли скрізь у репортажах, які Жан переглядав ще вдома, коли готувався до поїздки сюди.

Але місцеві жителі розповідали все зовсім інакше. Як пережили кілька штурмів, під час визволення Слов'янська. Як бойовики стратили активістів того ж таки «Правого сектора», показували масові поховання мирних громадян і Жану наразі здавалося, що відучора він посивів набагато більше, ніж тоді, коли його тримали в клітці посеред африканської пустелі.

Адже там було зрозуміло, що вся та міжконфесійна боротьба місцевих племен не закінчиться ніколи й виглядає як поганий серіал, з періодичним кровопролиттям, до якого звик весь цивілізований світ. Але тут, не так далеко від неймовірно прекрасного міста, де живе його чарівна кохана жінка, відбувається страшно. І коли б його не потягнуло до нової зустрічі з Лілі – Жан навіть не дізнався б про всі ці жахіття.

Ввечері Іван запропонував переночувати в однієї знайомої жінки й вона нагодувала чоловіків домашніми смаколиками, доповнюючи новинами. Вона розповіла про зраду місцевого мера, що тепер забігла невідомо куди. Та дамочка підтримувала російське вторгнення і зустрічала нелюдів з хлібом-сіллю, хоча раніше часто ходила у вишиванці, й коли б не з'явилися ті її «друзі» - люди продовжували б вважати її представницею влади.

Спати господиня вклала чоловіків у доволі пристойних ліжках і Жан, що звик інколи ночувати де завгодно – на диво добре виспався. За минулий день він зморився так, що вже точно трохи хотів повернутися до теплих пляжів Парижа, але після всіх неймовірних новин, які він встиг почути, зворотного шляху Віжан для себе не уявляв! Він просто зобов'язаний був тепер побачити й почути якомога більше, щоб потім висвітлити все це уже не в статті, а в цілій серії репортажів та циклів.

Ранком гостинна українка нагодувала чоловіків свіжими пиріжками, напоїла молоком, дала в дорогу цілу торбу теплих пухких смаколиків і два Івани, різних національностей, але впевнених у торжестві справедливості на землі – вирушили в бік лінії розмежування.

Дарма «Сивий» вмовляв Жана не пертися на очі до бойовиків та Віжан був невблаганним. Вони, без зупинки, проїхали Бахмут й опинилися на дорозі, що тут іменувалася «транспортним коридором». Вже кілька

разів репортер чув щось схоже на вибухи, але думав, що то йому мариться. А запитувати було якось не з руки. Та коли вибухи стали сильнішими – Віжан усвідомив, що це не кіно й запитав:

– Пане Іване, а що то за канонада вдалині? Щось на шахтах вибухає?

– Можна і так сказати, мсьє Жан. Тільки не на шахтах. Під Світлодарськом у нас лінія вогню. Може все-таки поїдемо назад? Навіщо мені така відповідальність? Взяв покатати іноземного журналіста по прилеглий території, а тепер премося у саме пекло.

– Перепрошую, дорогий Іване. Під'їдемо ще трішки ближче. Я хочу познімати ту «лінію вогню», – наче у підлітка горіли очі журналіста, бо він ще зовсім не підозрював: чому Лілі приснилася йому в сльозах? А може й дійсно це в ньому говорив невиліковний екстрим, що зашкалював у крові?

До пункту перетину Джип доїхати не встиг. Один раз гримнуло зовсім поруч, а наступний вибух наклав землю та перевернув їх авто так, що в очах Віжана зовсім смеркло...

Розділ 13. Полон (початок)

– Привет тебе, товарищ! – почув Віжан і зрозумів, що це російська.

– Де я? – запитав Жан французькою. В його неодноразово битій голові ще дзвеніло від вибуху та автоаварії, але ж він сам просив водія підвезти якомога ближче до лінії розмежування та побачити справжні події. Зі свого багатогранного досвіду репортер знав, що тепер він побачить набагато більше запланованого.

– Господин журналист пребывает в Горловке, Донецкой области. Мы рады приветствовать товарища Вижана на родине наших предков, – почув Жан та спробував похитати головою в різні боки, але нудний шум у вухах не зникав.

– Як я тут опинився? І де мій водій? – продовжував ігнорувати чужу мову Віжан, хоча при бажанні, міг трохи говорити нею.

– Я понял. Господин журналист желает общаться на европейском языке.

Марина! Иди сюда, поговори с нашим уважаемым гостем, как ты умеешь, – скрикнув чоловік одягнений у напіввійськову форму, без шевронів та знаків відмінності. Військові галіфе та чоботи, морський смугастий тільник і куртка кольору хакі, а зверху фуфайка - не давали зрозуміти: хто він такий?

Зайшла фігуриста особа жіночої статі. Обличчя розмальоване, як у ляльки. Накладні вії непомірної довжини та величезний яскравий рот вже викликали відразу, але зараз треба було аналізувати зовсім інше. Та дамочка заговорила гарною англійською й навіть дещо здивувала Віжана.

– Вітаємо, шановного пана та вдячні за бажання подивитися на справедливу боротьбу російського народу проти гноблення нацистами. Ми вибачаємося, що трохи поцілили у Ваш автомобіль. Але ж Ви їхали без будь-якого попередження, – зухвало ходила вона так близько біля Жана, що майже тицяла йому в лице своїми величезними грудьми.

Щоб здихатися її нахабної уваги журналіст опустив голову та знову перепитав:

– Де мій водій?

– Пане, Вам необхідна медична допомога, ми вже покликали лікаря. Адже Ви неправильно реагуєте та ставите дивні запитання, – чомусь розсміялася перекладачка й Віжан не витримав:

– Чим же вони дивні? Їхали ми удвох, а тепер я один. Коли ви розумієте мою мову, то відповідайте!

В очах жінки промайнула злість й вона уважно подивилася на свого командира. Він кивнув і тоді Жан почув:

– Ви маєте на увазі того підступного «правосека»? Так він отримав уже по заслугі. Ми його давно здихатися хотіли. Багато нам насолив, але вже не буде.

Жан зірвався на ноги, разом зі стільцем та лише тепер зрозумів, що його руки зв'язані за спиною й причеплені до стільця. За такі слова Віжану страшенно захотілося стукнути бабу з усієї сили тим стільцем по голові,

але він не вірив їй і тому спокійніше сказав:

– Перепрошую, а Ви усіх гостей прив'язуєте до стільців чи лише з посвідченням журналіста-міжнародника? Добрі ж відгуки я напишу про Вашу гостинність після такого прийому!

– Разв'язи его! – скомандував той «командир» і баба миттю кинулась до тіла приємного іноземця. Мабуть, цій лярві дійсно набридли брудні мужики, що оточували її? Вона навіть намагалася попестити долонями його руки, але Жан з огидою відняв їх та потер одна об одну.

– Маришка, спроби у нашого гостя: так он согласен освещать нашу святу боротьбу в своих парижских новостях? – ляпнув неупізнаний командир.

– Пане Віжане, товариш полковник цікавиться: чи будете Ви писати про нашу героїчну боротьбу на Донбасі у своїх ЗМІ? Якщо так, то ми готові продемонструвати деякі аспекти...

«Господи! Де вони її взяли? Англійську знає, але ця поведінка й дурні слова, так наче намагається розумною виглядати» - подумав Жан і навіть посміхнувся. Звідки ж йому знати, що у цих недовчених осіб була просто манія, при їх обмеженому розумі, користуватися незрозумілими словами? Звісно це ми всі пережили нещастя під назвою Вітя Янукович. А французький репортер Віжан сидів та не розумів: якого біса він спілкується з подібною наволоччю й де все-таки «Сивий»? Якимось же треба дізнатися: чи він живий та в якому стані знаходиться?

– Так, я готовий розібратися: що тут у вас і до чого. Але для цього мені потрібен мій кейс та трохи аспірину, – кивнув журналіст і «полковник» зі своєю розмальованою секретаркою радісно зітхнули.

Прийшов лікар. Він доволі професійно позаглядав Жану в очі та покрутив дзеркальцем, потім обмацав голову й відрепортував своєму господареві, що у гостя має місце незначний струс мозку, але в принципі, товариш готовий до виконання своєї роботи. Можна подумати репортер колись рахував: скільки йому констатували тих струсів? Гіршим було, що на руках одягу лікаря Віжан помітив висохлу й свіжу кров. Звісно, він міг допомагати пораненим, але чомусь

в очах цієї людини досвідчений журналіст побачив не співчуття, а скоріше холодну й цинічну жорстокість. З іншого боку: чого ще можна чекати від лікарів? Жан їх боявся й ненавидів.

– Доктор, наш гость просит аспирин. Організуйте немедля, – скомандував «полковник», але Жан запротестував:

– Е, ні! У мене алергія на багато ліків. Мені потрібен мій кейс. Я маю свої.

– Товарищ репортер нікому не доверяет? Может и правильно. Мариша, принеси.

Коли у Віжана в руках вже був його саквояж, весь в пилюці, чоловік дістав аспирин, а потім підійшов і сам набрав у склянку води з-під крана. Звісно вона була гидкою, але точно без препаратів, що вже могли знаходитись у пляшці його води з кейсу. Цьому Віжана навчили багаторічні відвідини ось таких «чарівних» місць, що регулярно притягували його, але часто несли смертельну небезпеку.

– Фу! Зачем вы приняли эту гадость? В воде из-под крана может быть что угодно. А потом будете предъявлять претензии, что мы вас отравили, – який же дбайливий був цей «командир»! Та Жан лише сумно посміхнувся й пояснив:

– Ви навіть не уявляєте: скільки гидоти я вже перепив, але ж ще якимось животію. То що будете мені демонструвати аспекти своєї боротьби? Я готовий.

– Свиридов! – скрикнув «полковник» і на порозі кімнати, що виявилась одним із класів міської школи з'явився ще один незрозумілий вояка. Жан не міг втямити: чому вони не ходять у своїй нормальній військовій формі, якщо весь час торочать про «святую боротьбу», то треба ж якимось демонструвати – кого саме представляють? Але ж ні! Всі ці особи більше нагадують збіговисько погорілого театру або недоукомплектований загін партизанів. Та байдуже! Йому наразі конче потрібно знайти: куди вони заправторили «Сивого»? Й заради цього Жан продемонструє їм будь-яку готовність до фільмування репортажу.

– Проводи товарища журналіста в його апартаменти, накорми чем Бог послал, а вечером мы с Вами, дорогою Вижан, выпьем за нашу славную боротьбу вместе, – лестиво примружив погляд начальник у фуфайці й Вижан з радістю залишив віджятий у місцевих дітей клас.

Розділ 14. Полон (продовження)

А в Києві бідолашна Лілія просто втрачала розум. З того часу, як вони з Жаном розмовляли останній раз, пройшло кілька днів. Вона так кохала його, що могла б телефонувати першою, навіть після сварки. Але вони ще не сварилися взагалі! Навпаки в тій неймовірно солодкій розмові коханий обіцяв «миттю виконати одне завдання» та примчати, щоб обійняти її...

Тому без будь-якої гордості, в перервах між лекціями та в безсонні ночі – Кошель невтомно набирала номер Жана. Ні, контакт був робочий та чомусь не відповідав їй. Може Жан забув мобілку в редакції та взяв якийсь інший гаджет? Але ж за цей час, навіть маючи багато роботи, він уже точно зв'язався б... Значить, з її безстрашним репортером, у тому відрядженні, сталося щось жахливе!

Завжди гарна та підкреслено спокійна викладачка наразі виглядала наче тінь. Дівчата-студентки тихенько хіхікали й підозрювали, що їх незламна мадам може бути вагітною? Але Лілію не цікавили плітки дітей. Вона була на грані шоку й просто звернулася до одного відомого хлопця-хакера, що вмів творити дива в мережі. Той миттю визначив місцеперебування апарату Віжана й Лілія Станіславівна безсило опустилася на перший ліпший стілець...

«Господи! Чого він туди поперся? Навіщо йому репортаж про наш Схід?» - билися у закоханої жінки в голові путані думки й вона вже опинилася в кабінеті-бібліотеці батька.

– Тату! – кинулася на шию професору Лілія та заридала гірше, ніж тоді, коли втекла від свого п'яниці-артиста. – Жан у біді! Він на Донбасі... На вражій території! Таточку, я помираю...

– Доню, з чого ти так вирішила? Звідки ці думки? – лагідно пестив спинку дитини старий чоловік та розумів, що вона скоріше за все права.

– Це не мої думки, а дані GPS-трекеру з його телефону. Зайченко визначив кілька хвилин тому. Тату, що мені робити? Я поїду за ним! – голосила донька.

– Так, зупинись! Без істерики, будь ласка. Я навчав тебе думати й ти це робити вмієш, Лілю. Зараз я спробую... Сядь, посидь. Попий он води...

Старенький Кошель теж завжди виглядав, як казкар з картинки. Та наразі, від нового горя дочки, тяжко зітхнув і швиденько потупцяв у своє крісло. Там йому краще думалось. Дідусь взяв потертий записник, полистав сторінки й тепер почав набирати номер у телефоні. Стара гвардія! Все найцінніше у них на папері...

– Вітаю, генерале! Як живеш? У лікарні? Знову тиск? Розумію. Ну, така наша стареча доля. Ти тримайся, бо без нас цей світ зовсім хиткий буде. Тобто ти мені на сьогодні не помічник? Вибач, звичайно, – відверто вимовив професор.

Але скоро його старечі очі загорілися надією. Виходить, що знайомий, навіть на лікарняному ліжку, мав сумління та силу допомагати друзям. Тепер професор щось помічав у тому старенькому записнику й навіть підморгнув дочці. Швиденько завершив розмову та відповів Лілії:

– Нічого, доню! Коли старий Гапонов щось пообіцяє – діло буде. Він лікується в госпіталі, треба буде якось зайти. Але ж, слава Богу, зараз є купа телефонів і генерал обіцяв допомогу. Знайдуть твого репортера, з-під землі. Прости... Я не подумав.

Слова професора виявилися пророчими. Так, слава Богу поки не під землею, але наразі французький «гість» донецьких бойовиків сидів у підвалі тієї школи, прикований наручниками до труби.

Подібну гостинність ці халамидники виказали Жану після того, як він поліз у бійку з озброєними дебілами, коли вони вели кудись Сивого. Хоча все по черзі.

Того дня, коли Жан «познайомився» з новими учасниками свого репортажу, отримав консультацію зло-лікаря та прийняв аспірин – його «великодушно» поселили в чужий дім. Журналіст вже зрозумів, що

поруч з озброєними хапугами тут залишилось мало населення. В будинках жили лише ті, кого влаштувала «нова влада» або люди, що зовсім не могли дозволити собі швидке переміщення, тобто старенькі й слабі.

Його привели в багатоповерхівку та дали ключі від квартири, в котрій колись жили нормальні працьовиті люди. Тут навіть залишились фото на столі, адже цих «борців за святоє дело» цікавили коштовності та дорогі речі, а чиїсь долі їм були зовсім байдужі.

Звісно Жан соромився займати чуже помешкання, але ж дець він повинен був подумати, зателефонувати, записати інформацію та відпочити перед тим, як почати суперечку з усім цим бедламом. І його голові аспірин мало допоміг, тому репортер сухо подякував та приліг на чужій канапі.

Відразу хотів зателефонувати Лілі, але не зміг. Дець поблизу явно працювала «глушилка». З таким він раніше уже стикався. Дивно, але як тільки він ліг – миттю відключився й прокинувся від гучного стуку в двері. Звичайно в його нинішніх «друзів» були ключі, але вони виказували свою особливу ввічливість.

Скоро Жан опинився на обіцяному «банкеті», та краще б він на нього не ходив! Там були присутні якісь дивні люди, що нагадували тих, котрих журналіст вже бачив вдома на записах. Всі вони намагалися виглядати розкутими, але насправді боялися вимовити зайве слово та несли таку нісенітницю, від якої у Віжана ще більше розходилась контужена голова.

Чопорні жіночки розповідали на диктофон, як добре їм живеться при новій владі та, як гнобила їх попередня. А ще додавали описи «звірячих» дій колишніх представників правопорядку та весь час допитливо поглядали в бік «полковника». Він сидів в центрі столу й намагався наливати Жану смердючої гидоти, яку всі вони з радістю пили. Такого спиртного пійла репортер ще в житті не зустрічав! Віжан навідріз відмовився від напою, через погане самопочуття. Але щоб мати сили для подальших дій – він поїв трохи курятини, що брали всі з однієї миски.

Скоро журналіст стримано подякував за гостинність та зібрався піти, мотивуючи тим, що буде працювати над новим матеріалом для репортажу. З цим «полковник» радісно погодився й відпустив. Та коли Жан, у супроводі свого наглядача Свиридова, вийшов на вулицю - в сутінках побачив: як двоє бойовиків ведуть полоненого.

За кілька годин перебування у цьому жахитті Віжан уже бачив подібні сцени. Але в нього поки був добрий зір і репортер зрозумів, що нинішній бранець - його водій і товариш Сивий. Жан страшенно зрадив, що розмальована хвойда йому збрехала та миттю кинувся через дорогу. Він покликав Івана й той повернувся до журналіста страшенно побитим лицем... Репортер неприродно для себе матюкнувся та інстинктивно вчепився в здоровило з автоматом. Далі він знову отримав по своїй хворій голові та опинився прикований наручниками до труби, поруч з Сивим, у підвалі.

Вони обійнялись, як змогли, й Жан побачив погано перемотану кисть правої руки Івана.

– Що там? – миттю поцікавився журналіст, а Сивий скривився трохи та спробував посміхнутись:

– Пальці обрізали, наволоч. Сказали, щоб більше стріляти не міг... Та власне, якби ти мене не побачив, вони й кінчили б наразі. Навіщо я їм? Уже розважились, пора й здихатися. А тут ти вліз, небораче, – відповів ледве живий, але нескорений чоловік.

Розділ 15. Осінній дощ

За годину, що бранці провели разом, Віжан почув від Івана набагато більше цікавого, ніж назбирав у своїй голові за весь цей час. Гіршим було те, що Сивий починав горіти та вже кілька разів втрачав свідомість. Жан не мав медичної освіти, але розумів, звідки йде проблема. Так, його товариш був дуже побитий, але високу температуру здоровому дядьку спричиняли не синці на обличчі, а скоріше за все – замотані брудною ганчіркою обрубки пальців. У чоловіка явно починалася гангрена і врятувати його могло лише термінове хірургічне втручання. Та де його тут взяти? Хіба що отой вимазаний кров'ю «лікар» поріже їх на шматки, тоді й буде медичне втручання...

Руки Жана страшенно затекли, але вони були скріплені залізякою за головою. Тому Віжан вкотре обережно помацав Сивого коліном, щоб той не йшов у відключку й тут почув поодинокі постріли нагорі. Потім ще і ще.

– Пане Іване, що діється? Може нас хтось прийшов визволяти? – майже по-дитячому видав бажане за дійсність Віжан.

– На жаль, Ні. Це ті ханиги, як наберуться, тоді влаштовують стрілянину між собою. Кажуть, що грають в «гусарську рулетку» та уявляють себе російськими офіцерами. Щоб їм... – Сивий злісно матюкнувся й більше прийшов до тями. Спрацював адреналін.

– Дійсно жаль, – зітхнув Віжан. – А я тільки вперше одружитися зібрався. Все життя їздив кудись, діставав інформацію та намагався писати правду й навіть не здогадувався, що Вона чекає на мене. Лише минулого місяця побачив у Києві розумну царівну, зовсім не з мого світу. Але кохання зрівняло наші шанси й після цього відрядження я мріяв зробити коханій жінці пропозицію. А зараз вже не впевнений, що встигну одружитися саме в цьому житті.

На дверях підвалу заскреготав засув. Хтось почав спускатися східцями й чоловіки приготувалися до найгіршого. У тьмяному світлі брудної лампочки побачили дивного, трохи згорбленого чоловіка. Він не був одягнений як ті, просто більше нагадував бездомного. В руках незнайомий ніс дві залізні миски, а в них по кусочку хліба та якась каша.

– Ось... Я вам поїсти приніс, – вимовив він так, наче дійсно був трохи не при собі й картавив. Зарослий, з недоглянутою бородою, з брудним довгим волоссям та в старій шапці на голові.

– Дякуємо, та нам не до їжі. А Ви хто? – миттю жваво зреагував Жан.

– Я? Дурник з Озерянівки. Є тут поруч таке село. Підмітаю, підгрібаю за цими панами, – кульгав дивак, але схилився над руками Жана й розстібнув наручники, а потім подивився на Івана та вже нормальним голосом сказав: – Поганенько виглядає Сивий. Нічого, якось дотягне. Швидше, поки ті дурні стріляються за школою. Миттю збирайтесь, я вас

виведу через пустир...

– Хто Ви? – повторював Жан та схвильовано ковтав повітря, а Сивий хоч і був слабкий, тихо посміхнувся й усе зрозумів:

– Це «сплячий»... Привіт, дорогий!

– Пане журналіст, та навіщо воно Вам треба? Кажу ж – дурник з Озерянівки, чи Вам моє звання цікаве? Так цього я не скажу, навіть коли б оті мене розіп'яли, – взяв на плече агент обвисле тіло Івана й тихенько повів до сходів.

Зараз Жану здавалося, що він потрапив у якесь кіно! Але ж у нього нагорі в квартирі саквояж, а там записи, апаратура, знімки...

– Здається мсьє не розуміє. У Вас наразі вибратися звідси живими – один шанс із тисячі. Які записи? Який саквояж? Купите собі у Франції новий, – тихо та стримано пояснював розвідник.

Жан зрозумів та кинувся за чоловіками на вулицю. Там починався холодний осінній дощ. Через кілька метрів, у калюжі, валявся наглядч репортера – Свиридов. Кульгавий вже не кульгав, він швиденько підхопив автомат охоронця, що раніше поставив біля стіни та пішов якоюсь кривою доріжкою в бур'яни. Вони тут були високі, адже «новій владі» за банкетами та вбивствами людей, ніколи було займатися впорядкуванням міста.

Сивий зціпив зуби й стогнав.

– Пане Іване, тримайтеся! Де там наші іноземні ЗМІ? Йди сюди, допомагай вести! – гримнув на Жана сплячий агент. Тепер Віжан трохи прийшов до тями та вже підхопив водія з іншого боку. Так діло пішло швидше. А дощ посилювався й ноги починали застрягати в багнюці. Але ж життя дорожче чистих ніг, тому команда йшла в одній спайці доволі довго. Вони вже всі захекались, а пан Іван перестав перебирати ногами й чоловіки розуміли, що тягнуть неприємного, але продовжували настирливо йти.

Десь через годину цього «марафону», на горизонті з'явився чагарник.

– Туди! – скомандував агент. За деревами він зірвав з себе куртку, кинув під дерево й обережно опустив туди Івана. Потім покрутив головою та почав руками, під іншим деревом, розгрібати траву. Скоро цей чарівник дістав якогось пакетика і вже натиснув номер на мобільному телефоні.

– Я 435-й. Фіксуйте координати. Сивий зовсім поганий, боюсь не довезете. Вже в дорозі? Добре. Я на базу. До зв'язку! Дивись за ним, журналісте! Можеш попрокладати бідоласі до голови мокрого листя, бо він весь горить... Тепер тобі буде про що писати?

– Так! Все напишу... Дякуємо за порятунок. А кого нам чекати? Чи тих, хто прийде? – дурів від подій Віжан. Це раніше здавалося, що він спец в екстремальних ситуаціях, але на таке навіть не сподівався.

– Спокійно! Вони вас першими побачать. Ну, все! Радий був анонімному знайомству, пане журналіст, – міцно потис руку Віжану недавній «блаженний».

– А як же Ви? – не витримав репортер, що завжди та все хотів знати.

– Я? Та хіба мало на Сході дурних? Був горбатий, а десь з'явиться німий... – посміхнувся агент. – Удачі! Подивись за ним.

І зник за деревами так, наче його взагалі не було. Жан опустився перед скаліченим товаришем на коліна й почав прикладати, як порадили, мокре листя до його голови. Той застогнав і прийшов до тями:

– А-а? Це Ви, пане Жан... А де?

– Пішов когось іншого рятувати! Боже, я навіть не здогадувався: які страхіття у вас тут діються. А ще: які неймовірно героїчні люди зустрінуться на моєму шляху серед цих непримітних долин, – бурчав Віжан, а поранений ще знайшов сили для жарту:

– Гей, Жане! Марити це мій привілей, але здається й ти вже трохи мариш. Та все буде добре, пане репортер. Напишете Ви свій репортаж. Можливо десь і про мене згадаєте...

– Так!.. – хотів багато чого сказати Жан, але здригнувся, бо його за плече взяла чиясь рука. Журналіст чекав, що знову отримає по голові,

але ні. Він обернувся й побачив тьох здорових хлопців, що мали при собі тент і двоє з них вже вкладали на брезент Івана. Потім прикрили курткою розвідника й мовчки, без єдиного слова, швидко пішли поміж дерев. А цей третій допоміг Жану підвестись і тихо сказав російською:

– В темпі, будь ласка. Часу обмаль. Ви мене розумієте?

– Так, розумію. Але ж Ви...

– Пане Віжане, мова значення не має. Головне те, що у людини в серці та в голові. Просто я французьку, вибачте, не знаю. Кажуть, Вам пора вчити українську? – посміхнувся він.

Тепер Жан зрозумів, що за ними з'явилися ще одні доволі непрості хлопці та заради безпеки, й щоб виглядати не зовсім дурним, він просто пішов за цими мужніми людьми, які витягнули його з чергового пекла.

Далі всі вони забрались у звичайний військовий УАЗик та якийсь час прямували полями, посеред дощу, що вже переїщив на повну силу. В авто Сивому щось вкололи й він тихо заснув та перестав стогнати, але ще тремтів...

Коли вибрались на асфальтову дорогу - Віжану відразу стало краще. Що візьмеш з тих цивілізованих чоловіків? А ще через пів години опинились у якомусь населеному пункті, де стояли поодинокі бронетранспортери.

Сивого відразу забрали до медпункту, а Віжан не встиг зреагувати, бо йому тепер точно здалося, що марить. З-за спини він відчув улюблені парфуми Лілі... Жан обернувся й дійсно побачив перед собою її. Він був весь мокрий і в багнюці, але жінка кинулась йому на груди й приліпилася так, наче він був обмазаний медом.

Так, його Лілі, вже міцно та без будь-якого сорому обіймала цього ненормального, що замість бути поруч з нею й шаліти від щастя, весь час намагається влізти до смертельної біди!

– Більше ніколи в житті не випущу тебе зі своїх рук... – прошепотіла вона, а сльози зливались з осіннім дощем та жінці все це було байдуже. Він був живий, у її обіймах і тільки це мало значення. – Жане, як ти міг?

Чому не попередив? Я ж уже всі церкви обходила й татових дідів на вуха поставила... Будеш тепер, у себе в Парижі, писати про Ваші жаб'ячі ферми. Тільки так і не інакше. Якщо звісно хочеш бути моїм!

ЕПІЛОГ

Щаслива парочка, не випускаючи одне одного з об'їмів, повернулася до Києва. Вони провели разом єдину бурхливу ніч і Жан полетів додому. Йому страшенно не терпілося викласти все зі своєї, наповненої щастям і бідою, голови в декількох об'ємних статтях. Звісно журналісту дуже не вистачало матеріалів, що залишилися на Сході, але поки його шлях туди припинився.

З поверненням, живим та здоровим, репортера щиро вітали друзі в Паризькому офісі. А бідолашний де Бежар, від радощів, ледве не плакав. Адже виходило, що саме він дозволив своєму неврівноваженому співробітнику піти на вірну смерть. Хоча, треба нагадати, що журналісти-міжнародники часто потрапляють до небезпечних ситуацій. Така вже в них робота.

Після недовгих овацій – репортер Віжан забився у свій скляний куточок й творив безперестанку, кілька діб. Він лише виходив за кавою та часто телефонував коханій Лілі. Весь інший час чоловік писав, перечитував, міняв фрази та намагався створити найправдивішу історію про все, що побачив на сході України.

Ось Жан зітхнув, ще раз укомплектував теки на сторінці ноута й пішов з ним до головного редактора. Звісно він міг просто перекинути статті на затвердження, як було раніше, але репортер скучив за своїм товстим дідом у високому кріслі, а ще з нього перли емоції і їх треба було вивільнити особисто.

Анрі де Бежар теж сумував без осяяного натхненням погляду свого кращого співробітника, тому щиро запросив сісти поруч. Він відкрив сторінки робіт Жана й почав жадібно читати, але з кожною новою сторінкою обличчя головного редактора відомого європейського видання, ставало дедалі похмурішим. Жан не заважав й по-своєму розумів подібну реакцію шефа на описані біди людей. Та ось старий лис зупинився, протер хустинкою спітніле від хвилювання обличчя, і

чомусь закрив ноутбук.

– Жане, ти дійсно думаєш, що все це піде до нашої преси? Ти здурів? – збурено видав керівник.

– Звісно, мсьє Анрі. Я працював цілодобово, щоб швидше закінчити й подати до різних номерів. Люди повинні знати правду! – ще не дійшло до Жана.

– Я вважав тебе дорослішим та розумнішим. Кому потрібна така правда? Що ти хочеш цим довести? Мене до інфаркту чи нас усіх до звільнення? Іди, перероби на декілька невеличких нарисів та добре обшліфуй усі ті страхітливі випадки, щоб читач бачив стильну й пристойну статтю. Все це нікуди не годиться, хлопче! Я нізащо таке не підпишу...

Наразі Віжан згадав самовпевнену пику «полковника», скалічену руку Сивого те, як вони голодні та холодні вночі тікали під холодним дощем, по коліна в грязюці... Він неквапливо підвівся й перепитав:

– Це Ваша остаточна відповідь, мсьє головний редакторе?

– Остаточніша нікуди. І не зиркай на мене тими своїми вогнями. Повернувся живий і радій собі. Чого ти завжди прешся, куди не треба? Ти ж жінку свою знайшов. То радій цьому щастю! Чому тебе вічно доводиться смикати, щоб поставити на місце? – почервонів від хвилювання шеф редакції.

– А не треба мене смикати. Я сам! – Віжан знову сів на стілець, потягнув до себе гаджет та швиденько набрав на клавіатурі кілька слів.

– Відкрийте, мсьє, Вам прийшов лист.

Головний редактор посміхнувся, кивнув головою та відкрив пошту:

– Це що за жарти, Жане?

– Чому жарти, мсьє де Бежар? Я звільнився. Скоро передам папери, що залишилися. Скажіть тільки кому, бо мені терміново треба замовити квиток до Києва, – абсолютно спокійно та впевнено вимовив репортер.

В його очах навіть з'явилися щасливі вогники, бо він вже відчув, що перегорнув сторінку й починає зовсім нове життя. Звісно воно йому поки невідоме, але ж там є Вона... А це найголовніше!

І як не намагався головний редактор розтлумачити своєму талановитому репортеру-міжнароднику, з десятирічним досвідом мандрування світом, що все владнається, забудеться, а статті треба «трохи відредагувати»... Віжан залишив офіс з дорогоцінним ноутбуком та кількома флешками у руці. Він склав невеличку валізу, замкнув двері своєї квартири на вулиці Прованс і здійнявся в повітря над Парижем. Так, тут корінний парижанин залишав частину свого серця, але мчав до нового життя з тією, без котрої його не уявляв.

Рішення Жана переїхати до неї в Київ – Лілі сприйняла як здійснення фантастичної мрії. Вони орендували невеличкий будиночок на околиці столиці та почали створювати родину.

А на Різдво уже вдвох вони полетіли до Парижа. Тепер Віжан знайомив кохану зі своїм рідним містом, так само неймовірно щедро та захопливо, як кілька місяців тому це робила в Києві Лілі. І своїм коханням до Батьківщини скорила його паризьке серце.

Вони бували в дуже цікавому для Лілі - Луврі та звісно в його рідному кабаре-театрі Мулен Руж. Багато гуляли на Монмартрі та Єлисейськими полями. А після прогулянки Марсовим полем, дочекавшись святкових вечірніх феєрверків, під Ейфелевою вежею, Жан схилився на одне коліно й подарував Лілі обручку... Зі сльозами на очах, вона сказала: «Так!»

Тепер вони були офіційно заручені, залишалось лише узгодити вінчання та навіки забути про біду. Старий професор Кошель помолодів. Він забув про свої болячки та весь час, навіть на лекціях, розповідав студентам: яким повинне бути людське щастя! А після роботи професор одягав спортивний костюм і бігав парком, щоб бути в формі. Це теж виглядало дивовижно!

Про свого вірного товариша, з яким він познайомився на Українському сході, Віжан не забув. Він регулярно телефонував до Харкова та цікавився: чим ще може допомогти? Хоча саме Жан зв'язався зі своїми

колегами-журналістами в Ізраїлі та прохав, щоб підказали: як швидше влаштувати Сивого в госпіталь, де йому виготовлять нову кисть, що ампутували відразу після повернення з полону.

Збір коштів був звідусіль: від побратимів з Правого сектора та небайдужих українців, а ще Віжан розкидав інформацію мережею й контролював: як надходять кошти на рахунок для лікування Івана. Жан не вважав це ні подвигом, ні хвастощами. Просто він завжди був щирим і правдивим, а після дивної реакції своїх колег – залишив рідний дім, щоб бути з найдорожчою жінкою й тепер дуже дорогою йому Україною.

Неважко здогадатись, що через дев'ять місяців прекрасна Лілі народила Жану сина. У нього були неймовірно блакитні очі батька та ніжна посмішка мами. Дід Святослав дурів від щастя та все гуляв зеленими скверами столиці зі своїм першим онуком.

Роботу Жан легко знайшов собі у місцевому виданні, що працювало між двох дружніх країн. А його чарівна Лілі тепер була зайнята турботами щасливої родини, про яку мріяла все своє життя.

Ну ось здається й підійшла до кінця дивна та непроста історія про серце Парижа, яке звісно любить свій край, але навіки оселилось у серці прекрасної українки та всі вони намагаються бути дуже щасливими, чого і Вам бажають!